

Arrest

nr. 193 315 van 9 oktober 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 22 december 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 november 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, geboren te Al Qamishli op 7 april 1988.

Verzoekende partij heeft op 11 december 2014 een asielaanvraag ingediend. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigert op 1 juni 2015 de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep tegen deze beslissing leidt tot het arrest 153 603 van 29 september 2015 van de Raad die de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 9 juni 2015, met kennisgeving bij aangetekende brief van 10 juni 2015, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 8 januari 2016 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigert op 11 juli 2016 de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep tegen deze beslissing leidt tot het arrest 179 941 van 21 december 2016 van de Raad die de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 18 november 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13quinquies. Dit is de bestreden beslissing die luidt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten <1>,

naam : M.

voornaam : H.

geboortedatum : 07.04.1988

geboorteplaats: Kamishli

nationaliteit: Syrië (Arabische Rep.)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen^, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 11/07/2016 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 12/06/2015 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 15 (vijftien) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen.“

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt de volgende exceptie op:

“Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verwerende partij het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.” (eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de krachtens artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij nog steeds in het Rijk verblijft zonder de daartoe vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Terwijl de bestreden beslissing tevens genomen werd in toepassing van artikel 75, §2 van het Vreemdelingenbesluit van 8.10.1981, artikel dat stipuleert dat:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.. (...).”

Art. 52/3 §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dan weer het volgende:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij de schending op van de artikelen 3, 8 en 13 EVRM, doch uit de bespreking van het eerste middel tot nietigverklaring, bespreking waarnaar uitdrukkelijk verwezen wordt (doch dewelke hier niet nodeloos volledig herhaald wordt), blijkt dat deze schending geenszins kan worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verwerende partij besluit dan ook dat het annulatieberoep en de vordering tot schorsing onontvankelijk zijn wegens gebrek aan belang.”

2.2. De exceptie vergt een onderzoek van de middelen nu de verzoekende partij de schending aanvoert van de artikelen 3, 8 en 13 EVRM.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Het eerste middel luidt:

“EERSTE MIDDEL

Schending van art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, artikels 2,; 7.eerste lid, 1° en 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling;.

Schending van artikel 3 , 8 en 13 van de EVBM .

Schending van het principe van een goede rechtsbedeling waaronder de zorgvuldigheidsplicht die bij de Administratie rust.

Schending van het redelijkheidbeginsel dat beveelt dat de in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens verenigbaar zijn met het door de verweerder genomen besluit.

Schending van het principe van evenredigheid van de maatregel;

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet stelt dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Bovendien stelt de wet dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringbevoegdheid, en de beslissing verzoekende partijen op te leggen het Rijk te verlaten binnen de zeven dagen is alvast een uitoefening van de weigeringbevoegdheid,, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan;

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat de beslissing inzake verzoekende partij als volgt is gemotiveerd :

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 11/07/2016 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 12/06/2015 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 15 (vijftien) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen.

Deze beslissing dient te worden vernietigd.

Vooreerst dient te worden aangestipt dat aan verzoekende partij nooit een eerst bevel betekend werd, voor zover dit bevel inderdaad genomen werd.

Zij heeft derhalve nooit geen kans gekregen dit bevel aan te vechten?

Het bevel is gemotiveerd door de loutere verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1 0 van de vreemdelingenwet.

Dit artikel impliceert dat een bevel 'moet' gegeven worden.

Deze verplichting houdt evenwel niet in dat niet onderzocht dient te worden of verzoeker op basis van meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag aanspraak kan maken op verblijf, minstens op een verbod op een bevel.

De eerste alinea van artikel 7 Vreemdelingenwet stelt dit uitdrukkelijk.

Er dient zelfs wanneer een bevel 'moet' afgegeven worden, gemotiveerd te worden dat verzoeker geen aanspraak kan maken op meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag.

Deze motivering is niet aanwezig, zodat artikel 7 en de motiveringsplicht geschonden zijn.

- Dat verder dient te worden vastgesteld dat het bevel om het land te verlaten dat genomen wordt hetzij alvorens dat een eventueel beroep kan worden ingeleid voor de RVS, hetzij wanneer dit beroep nog lopende is en nog voor dat dit beroep kan behandeld worden, artikel 2, 3 en juncto 13 van het EVRM schendt, vermits in geval van uitvoering van dit bevel het beroep voor de RVS niet meer effectief kan zijn;
- Verzoekende partij heeft op 27.07.2016 een verzoekschrift ingeleid voor de Rw dat er toe strekt de beslissing van het CGVS aangaande de asielaanvraag, te horen VERNIETIGEN.
- Dat derhalve thans niet met zekerheid tot het besluit kan worden gekomen dat verzoekende partij in geval van terugkeer naar Syrië, als Koerdisch en Christen Orthodox, geen reëel risico zou lopen voor haar leven of fysieke integriteit, in de huidige, complexe veiligheidssituatie van Syrië en bijzondere hoedanigheid van verzoekende partij.
- Dat verzoeker verbod is opgelegd in België te blijven en eveneens in de andere Europese staten van de Schengen ruimte;

Dat het opgelegde verbod verzoekende partij werkelijk tot een burgerlijke dood veroordeeld, vermits zij nergens nog bescherming kan inroepen en bijgevolg blootstaat voor een repatriëring naar SYRIË, waar zij beweert dat haar leven in gevaar is omwille van het gebrek aan veiligheid in haar oorsprongland EN HAAR ETNISCHE ORIGINE EN CHRISTEN RELIGIE, terwijl de Rw zich nog niet definitief heeft uitgesproken nopens de AL DAN NIET GEGRONDHEID van het verzoekschrift tot vernietiging.

Dat de genomen beslissing deze situatie helemaal niet in overweging neemt,

Dat de verwerende partij in casu niet met de nodige en voldoende zorgvuldigheid handelde en dat de beslissing tevens de motiveringsplicht schendt vermits geen rekening gehouden werd met de specifieke en persoonlijke situatie van verzoekende partij.

Dat het recht beschermd door artikel 3 onaantastbaar, ongedeerd en absoluut dient te blijven en geen enkele uitzondering duldt;

Dat het samen met artikel 1, het de Staten een verbod oplegt maar ook een positieve verplichting oplegt, iedere mens te beschermen tegen slechte behandelingen.

«L'Etat où se trouve l'étranger qui fait valoir des griefs défendables doit prendre en considération la situation du pays vers lequel il est susceptible d'être renvoyé (ou d'être contraint de retourner), sa législation, et le cas échéant, les assurances de celui-ci, afin de s'assurer qu'il n'existe pas d'éléments suffisamment concrets et déterminants permettant de conclure qu'il y risquerait un sort interdit par l'article 3 (C.E.S.D.H., 7 mars 2000, TIJ Royaume uni); »

Dat de beslissing bijgevolg niet wettig is gemotiveerd en de gevolgen ervan het evenredigheidsbeginsel schenden;

Dat de beslissing uitdrukkelijk naar de beslissing van 11.07.2016 verwijst, zodat kan worden verwacht dat de overheid kennis genomen heeft van deze beslissing;

Dat deze beslissing melding maakt dat verzoekende partij de schoonzoon is van een Syrische onderdaan die in België thans wettig verblijft;

Deze relatie als dusdanig werd door het CGVS niet betwijfeld.

De overheid houdt echter met deze bestaande relatie helemaal geen rekening , minstens blijkt niet uit de beslissing dat deze relatie in overweging werd genomen."

3.1.2. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing vermeldt de juridische grondslag met name artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en stelt de feitelijke grondslag vast: de asielaanvraag werd afgewezen en de verzoekende partij is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet niet afdoend is omdat moest onderzocht worden of zij geen aanspraak kon maken op een verblijf op basis van meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing slechts werd genomen nadat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitspraak had gedaan over de ingediende asielaanvraag. De verzoekende partij maakt niet kenbaar over welke andere internationale bepalingen in casu een onderzoek had dienen te gebeuren op grond van elementen die de verzoekende partij kenbaar had gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij de verwerende partij verwijt de bestreden beslissing te nemen terwijl nog beroep openstond bij de Raad tegen de afwijzende beslissing van haar asielaanvraag zodat de artikelen 2, 3 en 13 EVRM geschonden zouden zijn, merkt de Raad op dat deze grief geen belang meer kent nu bij arrest 179 941 van 21 december 2016 de Raad weigert de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aan de verzoekende partij. De Raad merkt op dat bovendien de verzoekende partij voorbijgaat aan de toepassing van artikel 39/70 van de vreemdelingenwet zodat hangende het beroep bij de Raad de bestreden beslissing minstens als zijnde opgeschort te moeten worden aanzien. Gelet op deze opschortende werking heeft de verzoekende partij daadwerkelijk haar beroep kunnen aantekenen en uitoefenen zodat artikel 13 EVRM evenmin is geschonden. Bijgevolg toont de verzoekende partij evenmin de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. De verzoekende partij kan niet verlangen dat de bestreden beslissing bovendien motiveert aangaande een hangend beroep tegen de asielaanvraag omdat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet vaststaat of een verzoeker al dan niet beroep zal aantekenen tegen een afwijzende beslissing betreffende een ingediende asielaanvraag. De verzoekende partij weerlegt niet de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Bijgevolg toont zij evenmin de schending van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet aan. De bestreden beslissing is afdoend gemotiveerd. De verwerende partij heeft de bestreden beslissing tijdens dit beroep niet uitgevoerd zodat haar evenmin enig onzorgvuldig gedrag kan worden verweten. De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de formele en de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 2 en 3 EVRM en stelt dat zij het risico loopt te worden bloot gesteld aan ernstige mensenrechtenschendingen zodat zij de verwerende partij verwijt geen onderzoek naar de beoordeling en motivering ervan, kan geen schending van deze bepalingen worden vastgesteld.

Artikel 3 van het EVRM dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer" (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 2 EVRM beschermt het leven.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

In casu dient er evenwel te worden vastgesteld dat de asielinstanties al een beoordeling van artikel 3 EVRM, en ook artikel 2 EVRM, hebben doorgevoerd in het kader van de beoordeling van de asielaanvraag meer bepaald bij het onderzoek. De verzoekende partij brengt ook thans geen elementen aan, die van aard zijn deze conclusies vermogen te wijzigen. Er wordt aan herinnerd dat artikel 3 EVRM en 4 van het Handvest EU inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Voorts wordt er verwezen naar de bespreking van het derde middel waar de verzoekende partij in concreto de onveilige toestand van haar herkomstland aanklaagt. Al daar wordt er vastgesteld dat de verzoekende partij dezelfde grieven heeft geuit in haar beroep tegen de afwijzende beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij de Raad zodat in arrest 179 941 al werd vastgesteld dat geen schending van artikel 2 of 3 EVRM voorhanden is. Dit klemt in casu nog meer nu al twee maal door de Raad, samen met de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd vastgesteld dat geen geloof kon worden gehecht aan de voorgehouden Syrische nationaliteit van de verzoekende partij zodat de verzoekende partij tevergeefs voorhoudt dat een terugkeer naar Syrië haar dood veroorzaakt. Bovendien is in de beslissing van 11 juli 2016 van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een niet terugleidingsclausule voorzien ten overstaan van Syrië. Er is geen enkele aanwijzing in het administratief dossier dat de verwerende partij deze niet zou respecteren. De schending van artikel 1, 2 en 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Artikel 13 EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). De verzoekende partij roept de schending in van artikelen 2 en 3 EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat zij geen schending ervan aantoot.

Het evenredigheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men

voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Voorts volstaat de vaststelling dat in dit middel de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten op welke wijze zij artikel 8 EVRM geschonden acht. Dit onderdeel is onontvankelijk.

Het eerste middel is in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Het tweede middel luidt:

“TWEEDE MIDDEL

Schending van Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en 8 van het EVRM.

Dat artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980 het volgende voorziet:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Dat uit de louter gestereotypeerde beslissing niet blijkt dat de staatssecretaris de opgesomde criteria in waardering heeft genomen, noch dat de beslissing standpunt inhoudt ten aanzien van het non-refoulement beginsel, zodat in casu niet kan worden vastgesteld dat deze bepaling en beginsel nagekomen werden, zodat niet kan worden gesteld dat van zodra het opschortend effect gebonden aan de beslissing vervalt, hetzij wanneer de beslissing van het CGVS zal worden bevestigd, artikel 3 van het EVRM niet zal worden geschonden om een reden die vreemd is aan de asiel criteria, waarvoor enkel het CGVS zich bevoegd verklaart.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins-betrokkenen.

Een bevel is een verwijderingsmaatregel.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet is niet opgenomen in de beslissing. Er is geen enkele overweging opgenomen met betrekking tot de criteria opgenomen in dit artikel.

Dat in casu echter geen rekening gehouden werd met het gezinsleven van verzoekende partij, die nochtans in België aangekomen is met haar echtgenote en moeder.

Dat de beslissing uitdrukkelijk naar de beslissing van 11.07.2016 verwijst, zodat kan worden verwacht dat de overheid kennis genomen heeft van deze beslissing;

Dat deze beslissing melding maakt dat verzoekende partij de schoonzoon is van een Syrische onderdaan die in België thans wettig verblijft;

Deze familiale relatie als dusdanig werd door het CGVS niet betwijfeld.

De overheid houdt echter met deze bestaande relatie helemaal geen rekening, minstens blijkt niet uit de beslissing dat deze relatie in overweging werd genomen.

Dat de beslissing dient te worden vernietigd.”

3.2.2. Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing verwijt het non-refoulementbeginsel te schenden kan deze redenering niet gevolgd worden nu de bestreden beslissing de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft afgewacht en de bestreden beslissing niet heeft uitgevoerd zolang het beroep tegen de afwijzende beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij de Raad hangend was. Voorts duidt de verzoekende partij niet aan om welke reden artikel 3 EVRM zou geschonden kunnen zijn, anders dan de grieven kenbaar gemaakt in de asielaanvraag.

In de mate dat de verzoekende partij de schending van artikel 8 EVRM aanvoert en stelt dat er niet afdoend rekening is gehouden met haar familie wordt er samen met de verwerende partij opgemerkt dat zij deze grief uit op een zeer vage en algemene wijze en er aan voorbijgaat dat de asielaanvraag van het kerngezin in zijn geheel is afgewezen door voormeld arrest van de Raad zodat de

verwijderingsmaatregel ook de leden van het kerngezin treffen. In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar een band met haar schoonfamilie, toont zij niet aan op basis van welke reden met schoonfamilie had moeten rekening gehouden worden. Er wordt samen met de verwerende partij vastgesteld dat in de beslissing van 11 juli 2016 van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarnaar de verzoekende partij verwijst geen sprake is van een Syrische schoonmoeder en het louter gegeven dat de verzoekende partij schoonfamilie heeft die in België wettig verblijft toont nog geen bestaan van een kerngezin met deze familie, beschermingswaardig door artikel 8 EVRM, aan. De verzoekende partij is meerderjarig en heeft een echtgenote. Bovendien zal de verzoekende partij niet naar Syrië worden teruggeleid gelet op de niet terugleidingsclausule ten overstaan van Syrië, terug te vinden in de weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en gelet op het ontbreken van de Syrische nationaliteit in hoofde van de verzoekende partij.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, luidt deze bepaling:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familie/even en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen.

Het volstaat dat uit de gegevens van de zaak, weze het uit de stukken van het administratief dossier of uit de bestreden beslissing zelf, kan worden vastgesteld dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de verwijderingsbeslissing is overgegaan tot het individueel onderzoek dat in wezen uit voornoemd artikel 74/13 vreemdelingenwet voortvloeit. Met het kerngezin is rekening gehouden nu eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen ten overstaan van de partner van de verzoekende partij. In casu diende de verwerende partij geen rekening te houden met een schoonmoeder of schoonvader nu de verzoekende partij een eigen gezinsleven erop nahoudt en gelet op de meerderjarigheid van de verzoekende partij.

Artikel 74/13 voorziet dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven of de gezondheidstoestand van de betrokkene en biedt aldus een bescherming aan personen waartegen de verweerder een verwijderingsmaatregel overweegt en die een kind of een gezins- of familieleven hebben in België of die met grote gezondheidsproblemen te kampen hebben. Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties.

In casu blijkt echter dat verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen. Er werden geen gezondheidsproblemen aangehaald en de gegeven bevelen treffen het ganse gezin. Het miskennen van het belang van een kind wordt evenmin aangetoond. De verzoekende partij maakt niet duidelijk met welke elementen vervat in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen rekening is gehouden of niet werden onderzocht.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Het derde middel luidt:

“Derde MIDDEL

Schending van art. 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet

Dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83^EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om toegang te tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat verwerende partij niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat het nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C- 301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde ongjianHousewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, StoreWBHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoekende partij nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/11, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het invoeren van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoeker verwijst naar het eerste , tweede middel van zijn verzoekschrift.

Moest verzoeker partij gehoord zijn dan had zij kunnen opwerpen dat een terugkeer naar Syrië niet mogelijk is gelet op de algemene onveiligheid die in haar geboorteland heerst en in het bijzonder ook in de streek waarvan verzoekende partij afkomstig is, in het bijzonder nog gelet op haar etnische origine en religie.

Dat de situatie in Syrië steeds dramatisch is.

het land en de streek waarvan het gezin afkomstig is thans dagelijks het voorwerp van aanvallen en buiten controle valt:

Svrie: 44 morts. 140 blessés dans l'attentat de Qamichli

Quatorze personnes ont été tuées et des dizaines blessées dans deux attentats qui ont secoué la ville syrienne a majorité kurde de Qamichli, non loin de la frontière turque, le 27 juillet 2016 Plus

Au moins 44 personnes ont été tuées et 140 blessées mercredi dans deux explosions provoquées par un attentat contre les forces kurdes dans la ville syrienne de Qamichli (nord-est), non loin de la frontière turque, selon un nouveau bilan des autorités.

La télévision nationale syrienne a parlé d'un "attentat terroriste" qui selon l'agence officielle Sana a fait "44 morts et 140 blessés, dont plusieurs grièvement atteints".

Un bilan précédent de la télévision faisait état de 31 morts et 170 blessés, ajoutant que les opérations de sauvetage se poursuivaient.

L'Observatoire syrien des droits de l'Homme (OSDH) avait auparavant parlé d'au moins 14 morts et de plusieurs dizaines de blessés.

Des images de l'attentat montrent un secteur dévasté, une chaussée recouverte de débris et plusieurs immeubles très endommagés.

Selon un correspondant de l'AFP citant une source des forces de sécurité kurdes (Assayech), "il s'agit du plus gros attentat jamais perpétré dans la ville" de Qamichli. Il a fait état de dégâts très importants et de corps ensevelis sous les décombres.

Selon la même source, l'attentat a été mené par un kamikaze qui s'est fait exploser a bord d'un gros camion près d'un point de contrôle proche des administrations de la "zone autonome" kurde dans la ville, dont l'organisme chargé des affaires de Défense.

Elle a fait état d'hôpitaux débordés par le grand nombre de victimes.

Selon la télévision nationale syrienne, le gouverneur de la province de Hassaké, où se trouve Qamichli, a lancé à la population un appel aux dons de sang "pour les victimes (...) dans les hôpitaux publics et privés".

Les premières informations avaient fait état d'un doublé attentat mais selon des sources dans Qamichli et selon l'OSDH, l'explosion du camion a en fait provoqué une autre déflagration, causée par un réservoir de gaz.

La majorité de la province de Hassaké est contrôlée par les forces kurdes qui y ont établi une "administration autonome".

Les forces gouvernementales syriennes contrôlent l'aéroport et certains quartiers de Qamichli. Le reste de la province est aux mains des Unités de protection du peuple kurde (YPG, principale force militaire kurde), qui ont annoncé en mars la création d'une zone "autonome" dans le nord-est syrien.

Les combattants kurdes sont à la pointe du combat contre le groupe extrémiste Etat islamique (EI) et ont remporté plusieurs victoires dans le nord et l'est de la Syrie mais les jihadistes ont répliqué par une série d'attaques suicide.

L'agence Amaq, un organe de propagande lié à l'EI, a rapporté mercredi qu'un "kamikaze à bord d'un camion piégé a pris pour cible les QG des (forces) kurdes à Qamichli", sans explicitement revendiquer l'attaque comme étant l'oeuvre du groupe extrémiste.

<https://fr.news.yahoo.com/syrie-au-moins-14-morts-attentats-qamichli-osdh-091523843.html?nhp=1>

Dat Syrië thans ook bedreigd wordt door een burgerlijke oorlog : indien Daech thans nederlagen kent heeft dit intern als gevolg een stijgende vijandigheid tussen de strijdende structuren die naar de macht strijven.

Doordat verzoekende partij deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn "administratieve verdediging" , niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft verwerende partij het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd om reden van schending van het hoorrecht op zich, minstens op basis van de schending van het hoorrecht verbonden met artikel 74/13 vreemdelingenwet."

Het recht om gehoord te worden waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (HvJ 22 november

2012, C-277/11, M.M., ro. 87). De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt. Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht echter pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de verwerende partij zouden kunnen doen afzien van het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In casu kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij zich in haar betoog ter ondersteuning van het middel beperkt tot een theoretisch betoog en de verwijzing naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet -dat overigens geen uitdrukkelijke motiveringsplicht bevat-, terwijl zij enkel aanvoert dat zij diende gehoord te worden omtrent de onveilige toestand van Syrië en het gegeven dat haar etnische origine. Dienaangaande dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij meermaals gehoord werd, niet alleen ter gelegenheid van de behandeling van haar asielaanvraag bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen maar ook in beroep ter gelegenheid van de debatten voor de Raad die in beroep diende te oordelen over het al dan niet toekennen van de vluchtelingenstatus en/of de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekende partij gaat voorbij aan de vaststelling van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad dat geen enkel geloof wordt gehecht aan de voorgehouden Syrische nationaliteit en aan de niet terugleidingsclausule naar Syrië vervat in de beslissing van 11 juli 2016 van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Haat betoog over de Syrische toestand en onveiligheid is niet dienstig.

In het arrest nr. 179 941 van 21 december 2016 oordeelde de Raad onder meer:

“4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 30 september 2016, voeren verzoekende partijen aan dat zij volharden in de middelen van hun verzoekschrift. Zij lichten toe dat zij in het bezit zijn van een paspoort dat is opgemaakt op grond van hun oorspronkelijke Syrische documenten, die werden afgenomen door de smokkelaar.

Verzoekende partijen stellen nog dat de paspoorten niet authentiek zijn doch dat de inlichtingen in het paspoort correct zijn en dat er in hun geval een begin van bewijs is van hun afkomst.

4.2. Het verweer van verzoekende partijen ter terechtzitting kan niet overtuigen. Zo herneemt de Raad dat na onderzoek door de gespecialiseerde dienst van de Federale Politie blijkt dat de identiteitskaart van verzoekende partij een totale namaking betreft. Ook de Syrische identiteitskaarten die haar echtgenote en haar moeder voorlegden in het kader van hun tweede asielaanvraag betroffen vervalsingen. Verzoekende partijen betwisten deze vaststellingen niet. Het hoeft geen betoog dat verzoekende partijen zelf de verantwoordelijkheid dragen voor de stukken die zij neerleggen. De misleiding, die de voorlegging van een vals stuk beoogt, moet worden aangerekend aan diegene die er gebruik van maakt en ten bate van wie het wordt voorgelegd. Dat verzoekende partijen zich bedienen van duidelijk vervalste documenten werpt andermaal een smet op hun algehele geloofwaardigheid. Er kan dan ook bezwaarlijk enig geloof gehecht worden aan hun bewering als zouden de inlichtingen in de (vervalste) paspoorten correct zijn en een begin van bewijs zijn van hun afkomst.”

Nu geen nieuwe grieven zijn aangehaald van aard om voormelde motieven te ontkrachten, volstaat het te verwijzen naar deze motieven die kracht van gewijsde kennen. In de gegeven omstandigheden en bij gebrek aan nadere duiding vanwege de verzoekende partij, kan de aangevoerde schending van het hoorrecht zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dan ook niet tot de vernietiging van het bestreden bevel leiden. Evenmin toont zij met haar betoog de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aan, grief die overigens in het derde middel niet uiteenzet op welke wijze dit artikel geschonden zou zijn.

Samen met de verwerende partij wordt er vastgesteld dat ook het derde middel ongegrond is.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN